

Prosa poètica per parlar de les ferides de la vida, a la novel·la de Miquel Martín

La novel·la «Un riu encès» té per escenari Camprodon i Girona, entre la mort de Franco i la crisi

Miquel Martín i Sílvia Planas.

«No hi ha estudi! Un que s'ha mort i no hi ha estudi!, cridava la mainada a la mort d'un home que, quan apareixia a la pantalla, era increpat per l'avi i el pare».

Sílvia Planas, filla de Camprodon i directora del Museu d'Història dels Jueus i del Museu d'Història de Girona, va llegir ahir en una

presentació a la Llibreria 22 de Girona aquest petit fragment que situa en el temps la trama d'Un riu encès, la nova novel·la de Miquel Martín, una obra que té per escenaris les ciutats de Camprodon i Girona, i que abraça des de la mort de Franco fins a la crisi financera del 2007.

Planas va assegurar que se sent «molt identificada» amb la història dels personatges d'una novel·la que constitueix «un relat de supervivència» i que «ens parla directament al cor» sobre «les ferides quotidianes de la vida de la gent normal, de la gent que trobem a cada casa».

«Jo vaig viure la mort de Franco de manera molt similar a com ho fa un dels protagonistes de la novel·la», en Marçal, un menjador de caramels Sugus de pinya marcat per la pèrdua d'algunes de les persones més estimades.

Per la historiadora Sílvia Planas, un dels valors del llibre és la «molta poesia que porta», que de vegades «resulta imperceptible, però es palpa dins una prosa que flueix sense fer fressa».

«Una mena de cant a la vida», va concloure Planas sobre la novel·la, abans de donar la paraula al begurenc Miquel Martín, col·laborador habitual del Diari de Girona, que havia escrit sobre la seva terra, l'Empordà, i també sobre Londres, ciutat que coneix bé, però li faltava fer-ho sobre Girona, la plaça on va estudiar.

A més del drama de la vida dels personatges, *Un riu encès*, que manleva el títol d'un poema de Joan Vinyoli, té referències per exemple al canvi urbanístic de la ciutat de Girona després de la dictadura, i entre els seus protagonistes hi ha persones d'un ampli ventall social.

«M'agrada la literatura tranquil·la, relaxant, lírica, contemplativa i reflexiva», va explicar l'autor davant el públic de la Llibreria 22, i va considerar que insistir que «hi ha molta feina al darrere» d'un text elaborat «és una obvietat, però cal dir-ho».

Lector apassionat de poesia, Martín no amaga que en els seus textos busca «la precisió del llenguatge» i, a propòsit de la relectura de l'obra de Prudenci Bertrana que aquests dies està fent coincidint amb la commemoració del 150 aniversari del naixement de l'escriptor, va reflexionar: «Quin goig la riquesa lèxica de Bertrana, i quina tristesa tot el que hem perdut».

Martín va voler citar el nom del fotògraf Matias Carreras, autor de la imatge de la coberta del llibre, una posta de sol reflectida sobre les aigües de la gola del Ter, aquest riu que travessa tota la novel·la començant per Camprodon i que avança imparabile saltant els obstacles per sobreviure com ho fan els personatges de la trama, fins arribar a fondre's amb altres vides al mar.

L'estratègia de la gallina (finalista del premi Ramon Llull) i *Llegendes de mar de la Costa Brava* són dos títols de Miquel Martín.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/cultura/2017/04/11/prosa-poetica-parlar-ferides-vida/839991.html?utm_source=rss